

Mig i mitjà

Així com, tal com ja hem tingut ocasió de comentar anteriorment, sovint es confonen els substantius medi (ambient, cercle o estament) i mitjà (vehicle o instrument), també té lloc la confusió entre els adjectius mig i mitjà. Més exactament, s'incorre en l'ús indegut del primer (mig) en lloc del segon (mitjà).

Dit ben curt, l'error consisteix a usar en català l'adjectiu mig en tots aquells casos en què en castellà es diu «medio» i reservar mitjà per als únics en què en castellà es fa servir «mediano». Els adjectius mig i «medio», i mitjà mediano es corresponen únicament morfològicament, és a dir, com a formes de llenguatge, però no, exactament, quant a llur significat. Així, el sentit corresponent a «igualmente lluny dels dos extrems en situació, magnitud, grau, etc.», és habitualment expressat en castellà per mitjà de l'adjectiu medio, però en català s'ha de recórrer, en el mateix cas, a mitjà. I és, per tant, amb aquesta darrera forma que cal resoldre expressions com el carrer de Sant Pere Mitjà, l'edat mitjana, el curs mitjà, el terme mitjà, l'època mitjana, l'Orient Mitjà, etc., en moltes de les quals, ben sovint, mitjà és indegudament substituït per mig. Notem, anàlogament, que en català el «promedio» és la quantitat mitjana o, simplement, la mitjana, i no el «promig» com a vegades es diu.

Hi ha alguns casos concrets, però, en què el Diccionari normatiu és mostra tolerant. Admet per a mig —a part, és clar, del seu significat propi definit dient «que forma la meitat d'un tot»— l'ús que correspon a l'explicació que en transcrivim: «Emprat en algunes expressions en lloc de mitjà (millor, però, mitjà). Classe mitja. Punt mig».

ALBERT JANE